

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi dłużnika M. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 maja 2007 r., sygn. akt II Co (...)

w sprawie z wniosku wierzycieli: Banku (...) Spółki Akcyjnej II Oddziału w B., Okręgowego Przedsiębiorstwa Przemysłu Mięsnego w B., Banku Z.(...) SA w P., Banku P.(...) SA w B., Banku S.(...) SA w W. Oddziału w B. z siedzibą w W., Regionalnego Centrum Szkoleniowego Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przy uczestnictwie dłużników: M. T., B. T., J. K., H. K., M. S., M. S. oraz Przedsiębiorstwa Wielobranżowego R.(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

z udziałem nabywców J. J. i Z. J.

o egzekucję świadczeń pieniężnych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 listopada 2010 r.,

odrzuca skargę, nie obciąża skarżącego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania wywołanego jej wniesieniem.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 maja 2007 r. Sąd Rejonowy w B. dokonał w postępowaniu egzekucyjnym przybicia działek należących do dłużników.

Od wyżej wskazanego postanowienia dłużnik M. T. wniósł w dniu 19 czerwca 2009 r. skargę o stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z dniem 25 września 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2010 r. Nr 155, poz. 1037), którą znowelizowano m. in. instytucję skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ograniczając jej zakres przedmiotowy. Nowelizacją dodano do art. 767⁴ k.p.c. § 3, zgodnie z którym w sprawach egzekucyjnych skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje. Dłużnik wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w poprzednio obowiązującym stanie prawnym. Wspomniana nowelizacja nie zawiera jednak przepisów intertemporalnych regulujących w sposób szczególny stosowanie poprzednio obowiązujących przepisów do skarg wniesionych w okresie obowiązywania tych przepisów. W związku z tym skoro nowelizacja nie zawiera przepisów przejściowych (ani nie jest nimi objęta), to do wprowadzonych przez nią zmian w przepisach proceduralnych należy stosować ogólną zasadę, wedle której nowe przepisy stosuje się od chwili ich wejścia w życie także do zaskarżania orzeczeń wydanych wcześniej oraz do wszczętych już postępowań (tak SN m. in. w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 października 2010 r., sygn. akt IV CNP 61/10, nie publ.). Na taką wykładnię wskazuje również uzasadnienie projektu nowelizacji, w którym stwierdzono, że: „W związku z faktem, że uregulowania projektu zaprowadzają sytuację korzystniejszą dla osób poszkodowanych, w projekcie nie zamieszczono przepisów intertemporalnych. Przepisy projektowanej ustawy będą zatem miały zastosowanie także do orzeczeń sądowych wydanych przed jej wejściem w życie” (druk nr 2525 z dnia 13 listopada 2009 r.). Prowadzi to do wniosku, że skarga dłużnika jest niedopuszczalna, na marginesie już tylko wypada wskazać, że skarga nie spełnia także wymagań określonych w art. 424⁵ pkt 3, 4 i 5 k.p.c.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparte zostało na treści art. 102 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., a uzasadnia je trudna sytuacja majątkowa dłużnika oraz istotna dla losów wniesionej przez niego skargi zmiana stanu prawnego w toku postępowania.